

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἑστὴν γῆν τῶν ἱλαρθενῶνων.

Ἐστὸ χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαέξη
κανέναν δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐυθείας προῆμι.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅτι φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη—δέκι φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὀγδὴ Μάη καὶ εἰκοστή,
γερόντων ἄθλοι θαυμαστοί.

Χίλια τρακόσα τέσσαρα καὶ ὀγδόντα,
ἔλεος γὰρ τὸν κόσμον τὸν πεινῶντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Κι' ἐγὼ λοιπὸν ἐπῆγα
ἑστὴν τελετὴν τοῦ Ρήγα,
καὶ ἐχίθηκα σ' ἐκείνον, ποῦ κάθεται ἑστὸν Θρόνο,
αὐτὰ, ποῦ λένε καὶ ἄλλοι,
καὶ νὰ τὸν δῶ καὶ πάλι
τρανὸ Βουλγαροκτόνο.

Ἀστράφτανε γαλόνια,
ποῦ τὰ δοξολογῶ,
ἐβρόντησαν κανόνια,
καὶ τᾶκουσα καὶ ἐγώ.

Ἐξέστη πᾶσα κτίσις,
καὶ ἐγὼ μὲ νέας πτήσεις
φαντασιώδους νοῦ.

Ἐνόμισα πῶς εἶδα
ντυμένη τὴν Πατρίδα
μὲ χρῶμα τοῦρανοῦ.

Ἐνόμισα καὶ τώρα πῶς ἦτο καββαλάρης,
καὶ μὴ περισσὴ χάρις
ἐλάμπρυνε τὸν Ρήγα,
καὶ ἐφλέγετο καὶ ἐσφρίγα.

Ὅνειρα πάλιν ἄλλα
παράποτε μεγάλα
μ' ἐπῆραν ἑστὰ φτερά των καὶ μ' ἔφεραν ἑστὰ ἀστέρια,
καὶ εἶδα τὴν Ἀμαζόνα
σὲ ζηλευτὸν δαφνώνα
νὰ ξαναδρέπη δάφναις καὶ μὲ τὰ δαὶ της χέρια.

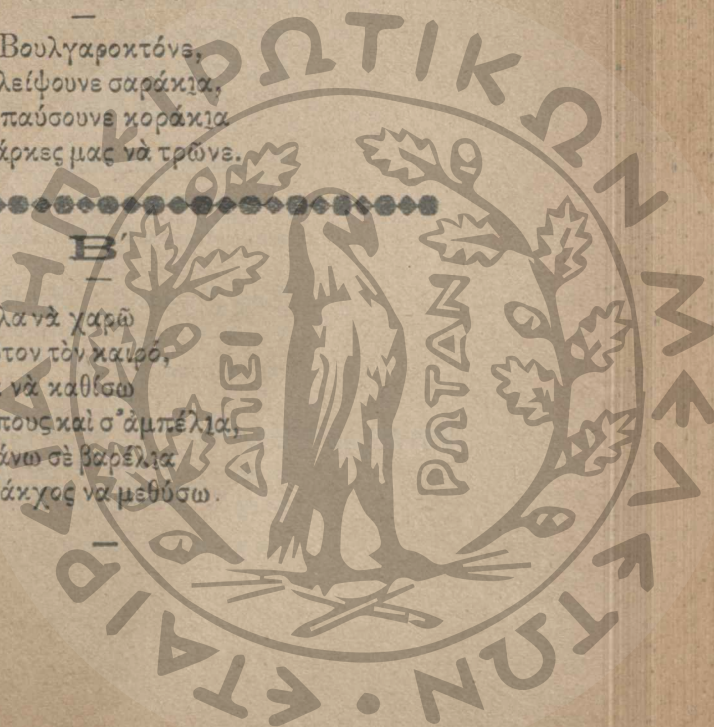
Σὰν φαντασιόκοπος
ποῦμαι, βρὲ Φασουλῆ,
καὶ τρελλοκεφαλῆ.

Θαρροῦσα πῶς ὁ τόπος
ἐώρταζε καὶ πάλι
μὴ νίκη του μεγάλῃ.

Εὑοί, Βουλγαροκτόνε,
καὶ ἄς λείφουνε σαράκια,
καὶ ἄς παύσουνε κοράκια
τῆς σάρκες μας νὰ τρῶνε.

Φ.

Ἦθελα νὰ χαρῶ
σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ,
ἤθελα νὰ καθίσω
σὲ κήπους καὶ σ' ἀμπέλια,
καὶ ἀπάνω σὲ βαρέλια
σὰν Βάγκχος νὰ μεθύσω.

Κι' ἐγὼ ποῦ λές, κολλήγα,
ἤθελα γιὰ τὸν Ρήγα
τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω.

Καὶ λύραις νὰ κουρδίσω
καὶ νὰ τὸν τραγουδήσω
μ' ἐγκώμιο μεγάλο.

Μὰ μὲς' στήν τόση ταραχή,
ποῦ κυβερνοῦν οἱ γέροι,
καὶ ποῦ βαρύθυμ' ἡ ψυχὴ
τοῦ Γένους ὑποφέρει,
δὲν μπόρῃσα, βρὲ Περικλῆ, ξεφάντωμα νὰ κάνω
γιὰ Βασιλῆα, ποῦ τὸν ὀμνῶ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ὁ πόλεμος ἀληθινὰ
ἐπῆρε τὰ μυαλά μου,
καὶ μὲ τὰ μέτρητα δεινὰ
δὲν εἶμαι' στὰ καλά μου.

Τὰ τόσα ξαφνικά,
δὲ ποῦ λυποῦν καὶ σένα,
κι' ἐκεῖνα τὰ καὶ μένα
τὰ κυριαρχικά.

Οἱ κόσμοι τῶν ὀνείρων,
ἡ στρουγγαὶς τῶν Σωτήρων,
τὰ Παρλαμέντα κι' ὅλα.

Θαρρεῖς πῶς μὲ πιέζουν
καὶ μέρα νύκτα παίζου
'στὸν νοῦ μου κκραμπόλα.

Ἐκεῖν' αἱ καταλήψεις
Ἑλληνικῶν φρουρίων
καὶ πλῆθος μαρτυρίων.

Δὲν εἶναι παρὰ θλίψις,
βόγγος καὶ στοναχὴ
γιὰ καθεμιὰ ψυχὴ.

Ὅμως ἂν κι' ἄθυμῶν
μόνος καὶ μεθ' ἡμῶν
ἐφώναξα σπολλάτη
'στὸν Ρήγα Στρατηλάτη.

Μὲ τὴν γιορτὴ τοῦ Βασιλῆα
κλέη' θυμήθηκα παληά,
καὶ μ' ὅλο μου τὸν πόνο.

Εὐχθήθηκα γι' αὐτὸν εὐχὴ,
μὲς' στοῦ λαοῦ τοῦ τὴν ψυχὴ
νὰ βασιλεύῃ μόνο.

Εὐχθήθηκα κι' ἐγὼ μακρὰν ἀπὸ παθῶν καμίνι
θριάμβους νέας ἐποχῆς,
κι' ἡ τόση θλίψις τῆς ψυχῆς
χαρὰ νὰ ξαναγίνη,

καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ νάχη γιὰ δύναμί του
καὶ δόξα καὶ τιμὴ του.

Κι' ἂν εἴν' εὐχὴ παληά πολὺ
καὶ κάπως τετριμμένη,
ἐν τούτοις πάντα πρὸς καλὴ
ἀπὸ τῆς ἄλλαις μένει.

Καὶ μ' ὅσα κι' ἂν παραλαοῦν στωμύλοι φαμφαρόνοι
μὲ τοὺς λαοὺς στηρίζονται Βασιλεῖα καὶ Θρόνοι,
κι' ὅταν ἐναρμονίζεται Λαὸς καὶ Βασιλεῖα
τότε τραγοῦδα, Περικλῆ, δάφναις καὶ μεγαλεῖα.

Κι' ἂν μιὰ φορὰ καὶ σὺ, ποῦ δὲν σοῦ λείπει γνῶσις
καὶ σκούζεις προπετῶς,
τύχη νὰ τὰ κορδῶσης
σὰν ἄνθρωπος θνητός.

Κι' ἂν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ὦ κάρα ψωραλέα,
σὲ κάνουν Βασιλεῖα,
ποτὲ μὴ δίδῃς πίστιν
μηδὲ τὴν ἐλαχίστην
σὲ κάποιους Ἑρακλεῖς τοῦ Στέμματος ἀγρίους,
καὶ φεύγε πρὸ παντὸς τοῦ Σφουγγυκολαρίους.

Μὰ μὴν ξεχνᾷς τί λέει κι' ὁ Πλάτων ὁ πολὺς,
ποῦ φαίνεται πῶς εἶχε τοῦ κόσμου τούτου πείραν:
«κἂν οἱ φιλόσοφοι τοῦ νὰ γίνουν Βασιλεῖς,
κἂν νὰ φιλοσοφήσουν οἱ φέροντες πορφύραν.

Κι' ἂν ἡ ψυχὴ σου θέλῃ
λαμπρὰ καθ' ὅλα κράτη,
ρίχνε κανένα μάτι
καὶ' στὸν Ἀριστοτέλη.

Ἀλλὰ καὶ τὸν Ἐπίχαρμον μὴ λησμονῆς, μουρμούρη...
νάφε καὶ μέμνασ' ἀπιστᾶν...

Π. — Ὁ φᾶς καμμιὰ' στὴ μούρη.

Φ. — Εὐτύχει· κι' εὐδαιμόνει
μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους,
καὶ μὴ ποτὲ λησμονεῖ
καὶ φιλοσόφους ἄλλους.

Π. — Δὲν φθάν' ἡ τόση συμφορὰ
καὶ τὸ πολὺ μας χάλι,
ὅμως καὶ σὺ, βρὲ μασκαρᾶ,
μοῦ πέρνεις τὸ κεφάλι
μὲ φιλοσόφους πάλι;

Τάχα καὶ σὺ δὲν βλέπεις τὰ τόσα ξαφνικά
καὶ τί κακὸ παθαίνουν τὰ κυριαρχικά;
τάχα καὶ σὺ δὲν βλέπεις ὅτι μᾶς ζῶνουν φίδια;
γιατί, τρελλὸ κεφάλι,
στὴν νότα τώρα πάλι
μοῦ τραγουδεῖς τὴν ἴδια;

Δὲν βλέπεις μέτρα καθ' ἡμῶν; δὲν βλέπεις τόσα πράμ-
[ματα,
δὲν βλέπεις τῶν Κυβερνητῶν ἐκεῖνα τὰ τρεχάματα,
ποῦ πᾶν μὲ τὸν Αὐγερινὸ' στοῦ Στεφανῆ τὸ σπῆτι
καὶ φεύγουν συσχεπτόμενοι μὲ τὸν Ἀποσπερίτη;

Δὲν βλέπεις πόσοι κόρακες τριγύρω μας πετοῦν;
δὲν βλέπεις ὅτι βάζομε τοὺς σκύλους' στὴν ἀγγάρεια;
δὲν βλέπεις καὶ τοὺς Βουλευτὰς δὲ ποῦ χειροκροτοῦν
γιατὶ τὸ Ροῦπελ' πάτησαν Βουλγαρικὰ ποδάρια;

Δὲν βλέπεις τόση ζύμωσι
κι' ἀφανισμὸ κι' ἐρήμωσι,
μὰ σὺ, βρὲ στραβοσκεῖλη,
μέσα' στῆς μπόρας τῆς πολλαῖς
γιὰ τὸν Ἐπίχαρμον μοῦ λές
καὶ τὸν Ἀριστοτέλη;

Γ'.

Φ. — Καὶ ξέρω, Περικλέτο, κι' ἀκούω καὶ διαβάζω,
κι' ὅλα τὰ συζητῶ
κι' ὅλα τὰ μελετῶ,
καὶ πάντοτε καὶ τώρα περὶ πολλὰ τυρδάζω.

Ξέρω πῶς πυρπολοῦνται τοῦ Στεφανῆ τὰ στήθη
κι' ἀγρίεψε σὰν πρῶτα,
καὶ διεμαρτυρήθη
μὲ μιὰ καινούρια νότα.

Κι' ἐγὼ μὲ τόσον μένος
καὶ καταθυμωμένος
τὰ χέρια μου δαγκάνω.

Κι' ἐγὼ ποῦ λές ἀφρίζω
κι' ὅλο τὰ δόντια τρίζω,
μὰ τί ζητεῖς νὰ κάνω;

Κι' ἐγὼ Βουλγάρους βλέπω σὲ χώματα σεπτὰ,
κι' ἐγὼ, συνάδελφέ μου,
ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου
καίω σὰν τὸ καμίνι τῶν παιδῶν τῶν ἐπτὰ.

Μὰ τί ζητεῖς, βρὲ βλάμη,
κι' ὁ Φασούλης νὰ κάμῃ;
Δὲν φθάνουν οἱ Σωτῆρες, ποῦ βρῖσκουν εὐκαιρίαν
νὰ στέλλουν κάθε τόσο μιὰ διαμαρτυρίαν,
μὰ θέλεις τοὺς Πηγᾶσους ν' ἀφήσω καὶ τῆς Μούσαις
κι' ἐγὼ μὲ τοὺς Σωτῆρας νὰ στέλλω πανταχούσαις;

Φθάνει γιὰ νότες, Περικλῆ, μόνος ὁ Στεφανῆς,
αὐτὸς καὶ φίλους μας κι' ἐχθροὺς τοὺς ἔκανε κουρέλια,
μὰ σὺ σὰν τὸν Ἡράκλειτο δὲν παύεις νὰ θρηγγῇς,
κι' ἐγὼ σὰν τὸν Δημόκριτο λιγόνεμαι' στὰ γέλοια.

Μεγάλα, καταχθόνια,
καὶ πονηρὰ δαιμόνια,
προσπάθησε νὰ διώξης.

Τὸν νοῦ σου μὴν παραπλανᾷς,
καὶ θήρευε τὰς ἡδονάς,
ἀλλὰ τὰς μετὰ δόξης.

Καὶ σὺ σὰν φρόνιμος ἀστὸς
λέγε' στοὺς γέρους γελαστός:
Γιὰ τόσα κατορθώματα πρέπει νὰ κοκορεύεσθε,
μὰ καὶ τὴν Ἐθνικόφρονα λιθάνιζε φατρίαν,
καὶ μὴ κατόνκει, Περικλῆ, μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι
πρὸς ὅσους ἐπαγγέλλονται διδάσκειν σωτηρίαν.

Αὐτὰ, βρὲ κοκκαλιάρη,
καὶ τώρα σοῦ' μιλῶ,
κι' ἔλα, παρακαλῶ,
καὶ δώσε μου στηλιάρη.

Πατινάδα δὲ Σατύρων 'στὴν ὁμάδα τῶν Σωτήρων.

Ὕμνος' στὴν τιμηθεῖσαν,
ὕμνος' στὴν σταυρωθεῖσαν
ὁμήγουριν τῶν γέρων.

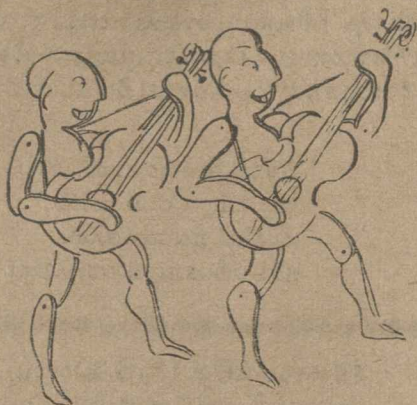
Ποῦ τοῦτον τὸν καιρὸ
ἄλλαξε τὸν σταυρὸ
καὶ δούλων κι' ἐλευθέρων.

Βεβαίως Μεγαλόσταυρος πρέπει γιὰ τὰ γεράματα,
γιὰ τὰς ὑπηρεσίας σας καὶ τὰ παρατρεχάματα.
Παραπολὴ κι' ἡ φούρια σας κι' οἱ κόποι σας μεγάλοι,
κι' αὐτὸς ὁ Μεγαλόσταυρος ὡς σὰς γένῃ χαλάτι.

Δάμπει περιφανῆς
ὁ μπάριπα — Στεφανῆς,
ὁ πρῶτος Πρόεδρος σας.

Καὶ δεῖχνετε πρὸς φίλους,
ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀλλήλους
τὸν Μεγαλόσταυρό σας.

Ρεῖδε' στὴν Ἀνατολή, ἵσταν Πίνδο ξεμερώνει,
κι' ἂν εἰμπορούσαις κι' ἐμεῖς οἱ δύο φαμφαράνοι
νὰ κάναμε μετὰλλιον ἀξίας ἰδιαίτερον,
βεβαίως θὰ τὸ δῖναμε σ' ἐκεῖνον τὸν ἡμέτερον,
τὸν Γούγαρη τὸν Πατρινό, μεσόκοπον Σωτῆρα,
ποῦ λέει μὲ παράπονο μόνος ἐγὼ δὲν πῆρα.

Ἄξιζι νᾶχη κᾶτι τι
κι' αὐτὸς ὁ Δημητράκης,
ὅπου πολλοὺς τροφοδοτεῖ
πεινῶντας ἀπειράκις.

Ἴτε χειροκρατούμενοι
μὲ προσφιλεῖς ἐταίρους,
ἴτε χειροκροτούμενοι
ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους.

Βεβαίως βλέπομεν δεινὰ,
πλὴν βλέπομεν καὶ σεῖς ξανὰ
πῶς' στήν' Ἀρχὴν φυτρώσατε,
σ' ἐκείνην καρφωθήκατε,
μᾶς μεγαλοσταυρώσατε,
μεγαλοσταυρωθήκατε.

Σὲ σᾶς καθεῖς ὀφείλει
ὅ,τι καλὸ τοῦ λάχῃ,
γιά σᾶς ἐχθροὶ καὶ φίλοι
μᾶς ἔχουν' στὸ στομάχι.

Ἄν καὶ νωδοὶ καὶ γέροι
ἀντέχετε' στοὺς κόπους
γρηᾶς πολιτικῆς.

Καὶ τρῶτε τὸν Λευτέρη
κατὰ ποικίλους τρόπους
παληᾶς μαγειρικῆς.

Τὰ κλέη σας αἰέρρρα,
τίνα Θεόν, τίν' ἥρωα,
τίν' ἄνδρα κελαδήσομεν;

Ἐβρήκατε τώρα καὶ λεφτά...
ὕμνοῦντες ἔργα σὰν κι' αὐτὰ
βεβαίως θ' ἀπαυδήσωμεν

Μπλόκος ἐδῶ, μπλόκος ἐκεῖ,
τρεχάματα καὶ πανικοί,
καὶ τίποτα παράξενον κι' ἐμεῖς σὰν τὸν Αἰνεῖαν,
ποῦ τοὺς Θεοὺς μετέφερεν ἀπὸ τὸ πάλαι Λάτιον,
νὰ μεταφέρωμεν ἄλλου τῆς δόξης τὴν γωνίαν,
ὅπου περιβαλλόμεθα τὸ φῶς της ὥς ἱμάτιον.

Εἰδὼν εἰδοὶ' στὰ τρόπαια γερόντων βροντοσαύρων,
ποῦ τέχνῃς καταργάζονται πολλὰς καὶ διαφόρους,
σήμερον ἐκρεμάσθησαν ἐπὶ Μεγαλοσταύρων
οἱ τοὺς Ρωμηοὺς εἰς τὸ κενὸν κρεμῶντες μετεώρους.

Καὶ σήμερον τρικλίζοντες ἐδῶ κι' ἐκεῖ φερόμεθα
μὰ νὰ μᾶς χαίρεσθε καὶ σεῖς, κι' ἐμεῖς νὰ σᾶς χαιρώμεθα
Βάλτε τὸν Μεγαλόσταυρον μὲ γειά σας, μὲ χαρά σας,
γανώσατε τὸ κέρατο καὶ κάθε ξένου ταύρου...
Ζήτω λοιπὸν κι' ὁ Στεφανῆς καὶ κάθε γέρος δράσας
μὰ ζήτω κι' ὁ μεσόκοπος ἄνευ Μεγαλοσταύρου.